בס"ד

יום **ה', ד' בחשון** תשס"א (**2** בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, **ד' בחשון**, - לפני בדיוק 300 שנה - בשנת תס"א(1700-5461), 3 ימים לאחר שהגיע לירושלים בראש קבוצה של מאות חסידים, נפטר **ר' יהודה החסיד**. על-שמו, בית הכנסת "החורבה" שבעיר העתיקה. [תאריכון]

לפני 43 שנה, בשנת תשי"ח(1958-5718), **הושלך** היום **רימון-יד בכנסת** וגרם לפציעת ראש-הממשלה, דוד בן-גוריון, ו3- שרים – גולדה מאיר (חוץ), משה שפירא (הדתות), ומשה כרמל (תחבורה). רה"מ נפצע קל, אבל כל השרים אושפזו למספר שבועות ואף שפירא, שנפצע קשה, אושפז כחודשיים. המתנקש, משה דוויק, היה חולה נפש ולא פעל ממניעים פוליטיים, למרות עיתוי זריקת הרימון ביום השנה (למניינם) למבצע קדש (המלחמה בסיני). דוויק עלה מסוריה כילד, שירת בצה"ל, ואחרי שהשתחרר ניסה לתבוע כספים מהסוכנות בגלל מצבו הבריאותי הירוד. לאחר ששלח מכתב איום לנשיא בית המשפט העליון, הוא עבר הסתכלויות ומבדקים פסיכיאטריים ואושפז בבית החולים לחולי נפש.
מספר ימים לאחר ההתנקשות, שלח דוד בן-גוריון מכתב אישי להוריו של דוויק, שחיו בעוני רב במעברת פרדסיה, ובו כתב להם שהוא יודע שהם מצטערים על הפשע שביצע בנם, והבטיח שלא יאונה להם כל רע. דוויק ריצה עונש מאסר, שוחרר לאחר מספר שנים, ושקע בתהום הנשייה. 30 שנה לאחר מכן, בשנת 1988, הוא הופיע פתאום שוב על הבמה הציבורית, כשהגיש את מועמדותו בבחירות לכנסת. הוא נפסל משלא הצליח לגייס את החתימות הדרושות... [ישראל 50]

השבת אנו קוראים את הפרשה השניה בספר בראשית, פר' "**נח**". פרשה זו נקראת על שמו של האיש שנבחר ע"י הבורא להמשיך את קיום המין האנושי, בשעה שנגזרה הגזירה להביא כליה על עולם ומלואו. לפי המובא במשנה "אבות" [פרק ה'], היו כל עשרה הדורות – מאדם עד נח – חוטאים ופושעים; ורק בתום תקופה ארוכה של 10 דורות, השטופים בחטאים שבין אדם למקום [הקב"ה] ובין אדם לרעהו - נגזרה הגזירה להביא מבול לעולם.
חז"ל מציינים בכמה מקומות, שחרף העובדה שבני דור המבול חטאו ופשעו כלפי אלוקים, לא נחתך גזר-דינם אלא על פגיעתם ברכוש הזולת. כך אומר ר' יוחנן במסכת סנהדרין [ק"ח.]: "דור המבול עברו על הכל, ולא נחתם עליהם גזר-דינם עד שפשטו ידיהם בגזל, שנאמר: "**כי מלאה הארץ חמס מפניהם, והנני משחיתם את הארץ**."[בראשית **ו'** 13]
בכך יש משום הנחיה לאדם: שגם בשעה שהוא עובר עבירות בתחום שבין אדם למקום, הקב"ה אינו ממצה עימו את עומק הדין. אמנם אם הוא שולח ידו ופוגע בזולת – בגופו או ברכושו – הוא חושף עצמו לעונש קשה מידי שמיים. רעיון זה מבטא בלשון תמציתית ר' חנינא בן דוסא [אבות **ג'** י']: "כל שרוח הבריות נוחה הימנו (=מי שגורם במעשיו נחת-רוח לבני-אדם), רוח המקום (=ה') נוחה הימנו; וכל שאין רוח הבריות נוחה הימנו, אין רוח המקום נוחה הימנו. [פרפראות לתורה]

כניסת השבת (ב"ש) : 16^{28}
צאת השבת (ב"ש) : 17^{26}

יום נעים ושבת שלום!